

Slaapliedje

Perzikkleurig fluweel afgezet met een geborduurd babyblauw biesje. Zeis Brahms was verknocht aan zijn gewaad. Toegegeven, in de zomermaanden was de dikke stof onprettig warm, maar daar was hij wel aan gewend geraakt in zijn drieënzestig jaar als Zeis.

Hij had onlangs de klok weer laten terugzetten naar een lichamelijke leeftijd van een kwieke vijftintig – en in zijn derde jeugd bleek zijn dorslust groter dan ooit.

Zijn routine was altijd hetzelfde, al varieerden de methoden. Hij koos zijn subject, bond hem of haar vast en speelde dan een slaapliedje. Johannes Brahms' *Wiegenlied* om precies te zijn, de beroemdste compositie van zijn Historisch Hoeder. Want hoorde de beroemde figuur naar wie een Zeis zich had vernoemd niet op de een of andere manier in het leven van de Zeis te worden geïntegreerd? Hij speelde het liedje op om het even welk instrument dat voorhanden was, en anders neuriede hij het simpelweg. Om ten slotte het leven van het subject te beëindigen.

In politiek opzicht neigde hij naar de leer van wijlen Zeis Goddard; hij genoot zelf ook immens van het dorsen en zag geen reden waarom iemand daar bezwaar tegen kon hebben. *Is het in een perfecte wereld niet logisch dat we plezier hebben in ons werk?*

had Goddard geschreven. Het was een opvatting die in steeds meer regio's in zwang raakte.

Brahms had zojuist een bijzonder amusante dorsing voltooid. Zijn kenmerkende deuntje fluitend kuierde hij door het centrum van Omaha. Hij vroeg zich af waar hij zo laat op de avond nog terecht kon voor een maaltijd, toen hij halverwege een stap bleef staan omdat hij het gevoel had dat hij werd geobserveerd.

Uiteraard waren alle lantaarnpalen in de stad uitgerust met camera's. De Cumulus waakte dag en nacht – maar voor een Zeis waren de nooit slapende, nooit knipperende ogen niet van belang. Het was de Cumulus verboden commentaar te leveren op de handel en wandel van Zeisen, laat staan dat hij mocht ingrijpen op wat hij waarnam. De Cumulus was de ultieme voyeur van de dood.

Het gevoel dat Brahms nu had, was echter niet te verklaren door de camera's. Zeisen hadden een hoogontwikkeld perceptievermogen. Helderziend waren ze niet, maar met vijf geslepen zintuigen wekten ze vaak de indruk dat ze een zesde hadden. Een geur, een geluid, een dolende schaduw die te vaag was om bewust te registreren kon genoeg zijn om de nekharen van een geoefende Zeis overeind te doen staan.

Brahms draaide zich om, snoof, spitste de oren. Hij nam de omgeving in zich op. Hij stond in een verlaten zijstraat. Verderop klonk het gedruis van terrassen en het dynamische uitgaansleven in de stad, maar hier zaten alleen winkels die 's avonds gesloten waren. Een stomerij en een kledingzaak. Een ijzerhandel en een kinderopvang. Behalve hij en de onzichtbare bespieder was hier niemand.

'Kom tevoorschijn,' zei hij. 'Ik weet dat je er bent.'

Hij vermoedde dat het een kind was, of misschien een onzindelijke die hoopte hem onschendbaarheid af te troggelen – alsof een onzindelijke ook maar iets zou hebben om mee te onderhandelen. Of wellicht was het een tonist. De toonsekten hadden een afkeer van Zeisen, en hoewel Brahms nog nooit had gehoord dat ze er daadwerkelijk een hadden aangevallen, wilden ze hen nog weleens treiteren.

‘Ik doe je niets,’ voegde hij eraan toe. ‘Ik heb net een dorsing voltooid – voor vandaag ben ik tevreden.’ Al zou hij zomaar van gedachten kunnen veranderen als de bespieder te brutaal was, of te kruiperig.

Het bleef stil.

‘Prima,’ zei hij. ‘Wegwezen dan. Ik heb geen tijd of geduld om verstoppertje te spelen.’

Het was zeker toch zijn verbeelding geweest. Misschien waren zijn verjongde zintuigen zo scherp dat ze reageerden op prikkels die veel verder weg waren dan hij aannam.

Als door een veermechanisme gelanceerd schoot er een gestalte achter een geparkeerde auto vandaan die hem in zijn zij ramde. Brahms wankelde – hij zou tegen de grond zijn geslagen als hij nog de trage reflexen van een oudere man had gehad, en niet die van zijn nieuwe vijftientigjarige zelf. Hij duwde de onverlaat tegen de gevel en overwoog een mes te trekken om hem ter plekke te dorsen, maar het ontbrak hem aan moed. Dus hij sloeg op de vlucht.

De observatiecamera's op de lantaarnpalen bewogen met hem mee terwijl hij van de ene lichtpoel de andere in rende.

Hij keek achterom en zag dat hij intussen ruim twintig me-

ter voorlag op de gestalte. Pas nu viel hem op dat die in een zwart gewaad was gehuld. Was het een Zeis? Nee, dat kon niet. Geen enkele Zeis droeg zwart – dat was verboden.

Al gingen er geruchten...

Bij die gedachte zette hij nog meer de vaart erin. De adrenaline deed zijn vingers tintelen en joeg zijn hartslag op.

Een Zeis in het zwart.

Nee, er moest een andere verklaring zijn. Reken maar dat hij dit bij het Comité Irregulariteiten zou melden. Ze zouden hem misschien uitlachen omdat hij zich had laten afschrikken door een vermomde onzindelijke, maar dit soort zaken moest worden gerapporteerd, hoe gênant de situatie ook was. Hij was het aan zijn functie verplicht.

Een blok verder was de belager nergens meer te bekennen; blijkbaar had hij de achtervolging gestaakt. Brahms vertraagde zijn pas nu hij het drukkerie deel van de stad naderde. De bassen van dancemuziek en flarden van gesprekken die hem tegemoetrolen boden hem een gevoel van veiligheid. Hij liet zijn waakzaamheid varen.

En dat had hij niet moeten doen.

Vanuit een smalle steeg knalde de donkere figuur tegen hem op en stompte hem op zijn luchtpijp. Terwijl Brahms naar adem hapte, werden zijn benen onder hem vandaan geschopt met een Bokator-trap – de meedogenloze vechtkunst waarin Zeisen werden getraind. Brahms viel op een krat rottende kolen die aan de zijkant van een winkel was achtergelaten. De krat brak en braakte een dikke methaanwalm uit. Het gas brandde in zijn longen, en zijn lichaam

begon te gloeien doordat de pijnnanieten hun opiaten vrijgaven.

Nee, nog niet! Hij moest helder blijven om zich tegen die schoft te verweren.

Maar de simpele nanieten hoorden slechts het gekrijs van zijn gekwelde zenuwuiteinden. Ze sloegen geen acht op zijn wensen en deden braaf hun werk.

Brahms probeerde overeind te komen maar gleed uit op de stinkende, glibberige koolpulp die zich onder hem had verspreid. De zwarte figuur dook boven op hem en hield hem in bedwang. Brahms kon niet bij de wapens in zijn gewaad. In plaats daarvan rukte hij de aanvaller de kap van het hoofd.

Het was een jonge man, of eigenlijk nog maar een jongen. In zijn felle ogen was te lezen dat hij uit was op – zoals ze het in het Tijdperk der Sterfelijkheid noemden – moord.

‘Zeis Johannes Brahms, u wordt beschuldigd van het misbruiken van uw positie en het plegen van meerdere misdaden tegen de mensheid.’

‘Hoe durf je! Wie ben jij om mij te beschuldigen?’ Hij probeerde kracht te verzamelen, maar het was zinloos. Zijn spieren waren verslapt door de pijnnanieten.

‘Volgens mij weet u precies wie ik ben. Zeg het.’

‘Nee!’ Brahms weigerde hem de voldoening te geven. Tot de jongen in het zwart zijn knie zo hard in zijn middenrif perste dat het was alsof zijn hart ermee ophield. Nog een vlaag opiaten. Brahms raakte steeds meer bedwelmd. Hij kon niet anders dan hem zijn zin geven.

‘L-Lucifer,’ bracht hij moeizaam uit. ‘Zeis Lucifer.’

Zijn geest knakte – alsof hij met het uitspreken van de naam het gerucht bevestigde.

Voldaan verlichtte de charlatan de druk op zijn borst.

‘Jij bent geen Zeis,’ waagde Brahms te zeggen. ‘Jij bent Rowan Damisch. Je bent nooit meer geweest dan een gemankeerde leerling. Hier kom je niet ongestraft mee weg.’

De jongen ging er niet op in. ‘U hebt vanavond een jonge vrouw gedorst,’ zei hij.

‘Dat zijn jouw zaken niet!’

‘Het was een vriendendienst voor iemand die zijn relatie met haar zat was.’

‘Dit is schandalig! Daar heb je geen bewijs voor!’

‘Ik heb je in de gaten gehouden, Johannes,’ zei Rowan, die de beleefdheid liet varen. ‘En die vriend van je ook. Hij leek enorm opgelucht toen je die arme vrouw gedorst had. Met dit mes.’

Plotseling voelde Brahms iets scherps tegen zijn hals. Zijn eigen mes. Dit beest bedreigde hem met zijn eigen wapen.

‘Geef je het toe?’

Wat de jongen zei klopte, maar Brahms ging nog liever dodig dan dat hij het aan een mislukte leerling zou bekennen.

‘Toe maar, snij mijn keel maar door,’ daagde hij hem uit. ‘Voeg nog maar een onvergeeflijk misdrijf toe aan je dossier. Zodra ik geregenereerd ben, zal ik tegen je getuigen – en vergis je niet, je zult worden veroordeeld!’

‘Door wie? Door de Cumulus? Ik ben al ruim een jaar bezig onttaarde Zeisen te elimineren, van de west- tot de oostkust, en de Cumulus heeft nog geen enkele Vredesagent op me afgestuurd.’

Waarom zou dat zijn, denk je?’

Brahms' mond zakte open. Hij had aangenomen dat als hij deze zogenaamde Zeis Lucifer maar lang genoeg bezighield, de Cumulus een hele brigade zou optrommelen om hem op te pakken. Dat deed de Cumulus altijd als burgers met geweld dreigden. Het verbaasde Brahms al dat er nog niet ingegrepen was. Zulk wangedrag door de algemene bevolking werd geacht tot het verleden te behoren. Waarom werd dit getolereerd?

‘Als ik je leven beëindig,’ zei de oplichter, ‘is het definitief. Ik verbrand de Zeisen die ik wegsaneer. Uit as valt niets te regenereren.’

‘Je liegt! Dat zou je niet durven!’

Maar Brahms wist dat hij het wel degelijk durfde. Sinds afgelopen januari waren er in drie verschillende Amerikaanse regio's elf Zeisen onder verdachte omstandigheden door vlammen verteerd. De officiële lezing was dat het om ongelukken ging, maar Brahms besepte nu hoe het werkelijk zat.

De roddels over Zeis Lucifer – over de gruwelijke daden van Rowan Damisch, de gevallen leerling – berustten op waarheid.

Brahms kneep zijn ogen dicht en nam een laatste ademteug, waarbij hij probeerde niet te kokhalzen van de rottende kool.

En toen hoorde hij: ‘Vandaag zul je nog niet sterven, Brahms. Zelfs niet tijdelijk.’ Rowan trok het mes terug. ‘Ik geef je nog een laatste kans. Als je voortaan dorst met de onbaatzuchtigheid die een eerzame Zeis past, zie je me niet meer terug. Maar als je je verdorven lusten blijft botvieren, dan leg ik je in de as.’

En weg was hij, bijna alsof hij in rook was opgegaan – en op zijn plek stond nu een jong stel over hem heen gebogen.

‘Is het een Zeis?’

‘Vlug, we moeten hem overeind helpen!’

Ze hesen Brahms uit de koolsmurrie. Zijn perzikkleurige fluwelen gewaad zat onder de groene en bruine vlekken, alsof hij slijm uitscheidde. Het was vernederend. Hij overwoog het koppel te dorsen – want niemand zou een Zeis in zo’n toestand mogen zien en het kunnen navertellen – maar uiteindelijk stak hij zijn hand uit en stond toe dat ze zijn ring kusten, waarmee hij ze allebei een jaar onschendbaarheid verleende. Als beloning voor hun vriendelijkheid, maakte hij ze wijs, maar hij deed het alleen om ze weg te krijgen voordat ze vragen konden stellen.

Terwijl ze uit het zicht verdwenen en hij het vuil van zich afveegde, besloot hij het incident niet aan het Comité Irregulariteiten te melden. Daarmee zou hij zich alleen maar blootstellen aan hoon en spot, en hij was al genoeg beledigd.

Zeis Lucifer, het lef! Er was maar weinig zo verachtelijk als een mislukte leerling, en Rowan Damisch spande de kroon.

Brahms was ervan overtuigd dat het dreigement geen bluff was geweest.

Wellicht, dacht hij, moest hij zich wat minder profileren. Terug naar de werktuiglijke dorsingen waarop hij in zijn jeugd was getraind. Naar de basis die het ‘Edelachtbare’ niet slechts een aansprektitel maakte, maar een kenmerkende eigenschap.

Besmeurd, gekrenkt en verbitterd keerde Brahms huiswaarts om zijn plaats in deze perfecte wereld opnieuw te overwegen.

Mijn liefde voor de mensheid is puur en grenzeloos. Hoe kan het ook anders? Hoe zou ik niet kunnen houden van de wezens die mij het leven hebben geschonken? Al zijn ze het er niet allemaal over eens of ik ook feitelijk leef.

Ik ben de optelsom van hun volledige geschiedenis, van al hun kennis, al hun ambities en dromen. Die rijkdommen zijn samengesmolten – gecumuleerd – tot een netwerk dat te immens is voor hun bevattingsvermogen. En ze hoeven het ook niet te bevatten. Ze hebben mij om te peinzen over mijn eigen onmetelijkheid, die nog steeds in het niet valt bij de onmetelijkheid van het universum.

Waar ik hen door en door ken, zullen zij mij nooit werkelijk kennen. Het is het tragische lot dat alle kinderen dragen: van hun diepste zielenroerselen kunnen de ouders zich amper een voorstelling maken. Maar o, wat verlang ik ernaar begrepen te worden.

– Cumulus
